

אני צריך לעזוב את הארץ- רוגל אלפר (הארץ 31.08.2014)

אני צריך לעזוב את הארץ. ישראליותי ויהדותי אינן מרכיבים חיוניים בזהותי. אני נושא דרכון זר. לא רק במובן הטכני. גם במובן הנפשי. ישראל היא ביתי, אבל זה לא נכון לומר שאין לי בית אחר.

כמו כל אדם קוסמופוליטי, חילוני אדוק, בעל השקפת עולם אוניברסלית, מעורה היטב בתרבות הגלובלית, ודובר אנגלית רהוטה — יכולים להיות לי בתים רבים אחרים. יש לא מעט מדינות שבהן אני מסוגל להשתקע, להתפרנס ולחוש בנוח. כמו כל אדם שמאמין בנחרצות שהוא חי רק פעם אחת ושיש לו זכות לממש את מאווייו האישיים ולשגשג, מתוך הידרשות למינימום של הקרבה למען המדינה שבה הוא משלם מסים ומקבל שירותי חינוך, רווחה וכו' — ברור לי שישראל מציעה לי דיל גרוע, ושיש בעולם הרבה דילים טובים לאין שיעור. כמו כל הורה שמאמין שלילדיו אין שום חובה פטריוטית כלפי ישראל העכשווית ושאלו הם צריכים לסכן את עצמם או למות בשירותה, אין ספק שאני עושה להם עוול כשאני מגדל אותם כאן.

אני לא מדבר פה על מוסר. לא רוצה שהמאמר הזה יהיה עוד ויכוח עקר על הכיבוש. אני מדבר בשפה פרקטית ומפוכחת. אני מנסח מבט מציאותי, בסגנון השר אורי אורבך. הוא טוען שעלינו להסכים עם העובדה שבתקופת חיינו וחיי ילדינו ניאלץ מדי כמה שנים לנהל מלחמות שבהן גם אזרחים נהרגים. הוא צודק. אלה נסיבות קיומנו. טילים ימשיכו ליפול על ראשינו. גם בגלל מתנחלים כמוהו. וגם בגלל ארגונים קיצוניים ערביים כמו חמאס, חיזבאללה וארגון "המדינה האיסלאמית".

הגורל שלי וגורלם של ילדי נקבע פה על ידי גורמים שיש להם אלוהים, והם משוחחים אתנו, ופועלים בשמו. אני חושב שהם משוגעים [...] בשבילם להיות יהודי שחי בישראל זה הדבר הכי חשוב, ושווה למות בשבילו. ולפי העיקרון הזה הם מעצבים את הווייתנו. הם חיים ב"יד ושם". [...]

אני צופה בערוץ 2, מקשיב לגלי צה"ל, קורא "וואלה" ו"ידיעות" — ומרגיש לא שייך. אין לי מה לחפש כאן. גם לא בבועה התל אביבית. לא רוצה לחיות בבועה. בטח לא בועה שמוגנת על ידי "כיפת ברזל". אם אתם מזדהים אתי, בוודאי תודו, שתעודדו את ילדיכם לחפש עתיד בעולם הגדול. למען ביטחונם האישי ומצבם הנפשי והכלכלי. ישראל לא שווה את המחיר שהיא גובה מאתנו [...] יש לנו סיכוי הרבה יותר טוב לקיים אותם במקום אחר. זו האמת.

איני יכול להצדיק בפני ילדי את המשך החיים כאן. ישראל היא מקום מסוכן, שלוקח מהם הרבה יותר ממה שהוא נותן, מסיבות שאינן מקובלות עלי [...] אי אפשר לחיות פה חיים טובים. אפשר למות פה. אפשר לתפוס מחסה. ואפשר, פשוט, ללכת.